

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

✧ Sserbske njedzelske kopjeno. ✧

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerje; knihicziščezetni w Budyschinje a placzi šhtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Njedzelsu Dfuli.

Ef. 5, 1—9.

W tutym póstnym čašu, w kotrymž Šhrystufowce čeršpenje a wumrjecze wopominamy, naš epistole napominaju, so bychmy šwjate, pobožne žiwjenje wjedli. Nicžo naš bóle k pokuczi a k šwjeczenju njewabi, hač Šhrystufowcy křičiž a Šhrystufowa šmjercž. Tu nam pollecze hrěcha žiwje přehed wožji stupa, tu šo pač tež móž k šwjeczenju žórli. Tež w dženšniškej epistoli šwjaty Barwol móžnje k Bohu špodobnemu žiwjenju namoštwa: čžincze po Bóšy jako lube džěczi, a nam polowanje, řhodjenje a herbštwó Božich džěczi přehed wožji staja.

1. **Powolanje Božich džěczi.** Bože džěczi — kajke lubošne njeno! Kralowške džěczi šu bohate a maja wyšoki staw; Bože džěczi pač šu hišće bohišće, a maja wjele wjetšich staw. Čšmy to k přirodženja? Ně, k přirodženja šmy džěczi Božeho hněwa, čžělo wot čžěla narodženi, řadamowce džěczi, w hrěchach podjěczi a narodženi, k škaženje šapikani. Š Božim džěczom šmy halle powolani přehes Božu hnadu. Jěsuš Šhrystuf je nam džěczatštwó warbowal. Wón je tón jeniczi narodženy šyn Boži; dofelž je šo naš bratr šeziniš, dha šmy my Bože džěczi šezinjeni přehes Božu hnadu.

Šak wjele je Bóh na naš wažil: Šhrystuf je šo šam ša naš podal ša dar a wopor. Ša Jěsušowce poniženje, na jeho drohi wopor, na jeho hórke čeršpenje a wumrjecze dhrbimy k šakom špominacž; něčžiči póštny čaš naš wošebje k temu napomina. Šak droho šmy wukupjeni; řadny džeń na to šabčž njekněmny.

Šubla tuteje šemje šo po placzišnje, kotruž šu měle, šcažuja. Tu je šubla, kotrež je warbowane wo najdrožšchu placzišnu. Tehodla dhrbi nam prawje lube a drohe byčž. Ščtož je nam Šhrystuf přehes šwóce čeršpenje a wumrjecze dohyl, nam k hnady dari. W šwjatej křěčenizy je nam džěczatštwó Bože řdžělil. Šake šmy k tutej hnadže powolani. Přjedy hač šmy špóšni, je šo nam naš wjetšha hnada darika.

Bože džěczi šmy; my pač dhrbimy tež jeho lube džěczi byčž, kiž jeho lubuja a kotrež wón lubuje, kiž jeho pošlucha a po Bóšy čžinja. Duž dha:

Džěczi, kiž wy Šhrysta štaw,
Kiž wy Bože šnamjo řče,
Wasch řhód budž přehed Bohom prawy.

2. **Řhodžče jako Bože džěczi!** Bože džěczi ma'u po Božej woli a na Božich puřach řhodžicž. Ša husto pač šo křěščizienjo šwětné džěczi šezinja a po waschju šwěta, po řadosečach šleje wutrobny řhodža; abo šamo džěczi šlóčže, šatanowce džěczi by waju. Wot wšchcho špocžatka šem je rošdželenje mjes čžlowjekami bylo: Abel a Seth běčhtaj Božej džěščzi, Šain pač bě džěčžo šwěta. Noah a čži jeho běchu Bože džěczi, čži drusy čžlowjekajo pač džěczi šwěta. Šak je tež dženška hišće: Bože džěczi a džěczi šwěta, pobožni a b'ěšbóžni, šu mjes šobu žiwí. My dhrbimy Bože džěczi byčž, a to Bože lube džěczi.

To dhrbi šo pač pošnacž na našim řhodženju. Š temu šwj. japosčtol napomina, hdyž to a šamre njenuje, ščtož šo ša Bože džěczi šluchaj. Řhodžče w lubošči! Bóh je naš lubowal, Šhrystufowca lubošč je naš wumohla; tehodla dhrbimy tež my w lubošči řhodžicž. Šako Bože džěczi dhrb'eli mjes šobu bratřja a šotry byčž. Šak k tym šteji? Šak husto pobrachuje na

pravoj luboszi! Swada, hida, nje społoj so husto doscz namata. Bohladajce na fchiz, ton wasz t luboszi wabi.

Kurwarstwo pak a wcha nje czystosc abo lafomnoscz nje dhrbi tež mjes wami mjenowana bncz, jako so swjatym flucha. Kscheszcijanam pschisteji, w pozyciwoszi a czystoszi khodzicz. Kac mohne je knjezstwo nje pozyciwosze! Kac to najlpsche mozh luda sezerje! S kurwarstwom sw. japoichtol lafomstwo mjenuje a psched nim warnuje. Tajkim hrcham pschibostwo reka. Zich wjele tajkim pschiboham fluzi. Zich malo je, kiz zadoscz czela a zadoscz woczow wobnacza. Kscheszcijenjo, Boze dzeci, dhrbja so wot tajlich hrosnosczow sdalki a w czystoszi khodzicz. To hebi ton knjes zeda a tež moz t temu dawta.

Tez w flowach ma kscheszan czisty a czehny bncz. Nje horne flowa a nablcne recze abo zorty jemu nje pschisteja. Gusto doscz w duschne zortowe recze tež wo swjatych wczach fluchich. Nje sapominty, so dhrbja ludzo na kudnym dnuj wotmolwicz sa kizde nje wuzime flowo, kotrez so reczeli.

We swjatej bo oszi Boze dzeci khodza. Bozi kud snaja. Na Bozim kralestwje nictó dzel nima, kiz je zivoty w tamnych hrchach.

Boze dzeci nje kmedza so samjesz dacz! Czim swernicho so t Bohu maja a na njeho hladaju, czim bole samjedzenie sweta wot so wotposajuju. Swet je polny samjedzenia; wutroba je flaba a nje wsta. Duž reka: ste cze we werte, dzerzce so jako muzhy a budzce flgni! Modlitwa, Boze flowo, swjate wot kasanje — to je, schtoz nas pohylja a wotwjerdja we werte a we dzecjatstwe Bozim.

Boze dzeci dhrbja we swetle khodzicz, dokelz so dzeci swetla. S pschirodjenja kmj wchaf w cšennoszi, t. r. w hrchach a njesbóznoszi. Swetko sweta je Khrystus, kiz cze nas rosšwilecz. Khrystus w nas — to je prawe ziwjenje. D so bchmy so sweru przowali, so bchmy to dokoneli!

Bozich dzeci pscho pak je plod ducha, kiz so woposajuje we wschej dobrocze a prawdoszi a wernoszi. Duch Bozi je, kiz tajke plody w nas pschinjehy; jemu dhrbimy we swowich wutrobach skutkowac dacz, wot njeho dhrbja Boze dzeci stajnje so wodzi dacz. Duž dha:

We wchem swowim wobendzenju
Budzce swjeczi wobstajnje!
Woh, kiz wasz je t wuswjeczenju
Wotwolak, kam swjaty je.
Doniz tudy pschewwacze
A so pschihotowaz macze,
Wjedzce swoje ziwjenje
W bojoszi hacz do kmjercze!

3. Sa tajke Bohu spodobne khodjenje pak so skonaznje Bozim dzecom rjane herbstwo dostanje. Kurwarjam a nje czistym a lafomnym so herbstwo na Khrystusowym a Bozim kralestwje wotrejnje (5. scht.). S tym je wuprajene, so Boze dzeci, kotrez po Bohu czinja, maju na tajkim herbstwje dzel. Kajte je to rjane herbstwo! Boze kralestwo je prawdoscz, mer a wieskoscz w swjatym Duchu. Tu je hrch, bedjenje a zafoscz. Tuto sbózne herbstwo je Khrystus nam dobyl, nam tofame t hnady pschipada. Kac rjenje tam budze w towarstwje wschitkich swjatych a sbóznich!

Sdnyz tajke sbózne herbstwo nam kima, nje dhrbjeli potom sa nim honicz we swerte a werte t pobožnym khodzenjom? Nabdza na to, so junu tuto herbstwo dostanjemy, nam tež moz spozczit bohoboszi, t wojowanju, t njehenju zafosze tuteho czaka, dokelz hebi prajicz kmemy: kmj ny dzeci, dha kmj tež herbojo, a to herbojo Bozi t pobuherbojo Khrystusowi; je-li so t nim sobu czerpimy, so bchmy tež t nim sobu pschekrahnieni byli, nectzischeho czaka czerpjenje hodne njeje teje pschichod-

neje krafnosze, kotraz so nad nami sweticz budze. Tak manny bohatty troscht we wschitkich pschitowanjach a nusach tuteho ziwjenja a kmj sbóznymi tu a sbózni tam. D, so bchmy wschitzy Boze lube dzeci wostali a so pschezo dale a bole sezinili, so bchmy tež junu weczne herbstwo dostali psches Bozu hnady w Khrystuku Jesuku.

A nje bjezam, t nje bjezam
Chze so hizom dawno nam;
Schtomy ziwjenja tam steja,
Boze dzeci wsche nuts dzeja,
Kneze dowiedz nosz tež tam! Samjen.

Khrystusowe czerpjenje.

Plod: Kac sbózny kmj, hdyz wotpozajuju w.

Mój Jesu, jako nastupili
Smy czaf twojeho czerpjenja;
Duž spozcz, so bchmy wopomnili,
Kac ty so sa nas moricz da.
Ty junu na swet narodzeny,
We Jordanu wot Jana kschezeny,
Tsi leta wot'lo khodjesche
A wuczjesche a predowasche,
Kódomu, kiz hej požadasche,
Kac swuju pomoz kiczjesche.

Sdnyz be twój czaf jow dopjelnjenty,
So sa nas czerpicz me esche,
Wot Judascha be pscheradenty,
Kiz t pscheradu cze kschesche,
A bórny swjany a jaty
Tu skontrilam do ruhow daty —
D, kajte dzaf sa dobroty! —
Tam t krotkim t kmjerczi wotkudjenty
A na fchiz horje poweschenty
Tez sa mnje, Jesu, wamrjel kmj.

Tak be ton skutk netk dokonjenty,
To wumozenje czlowjestwa,
Pschs martru, fchiz a krawone rany,
Kac wopishe to biblija
D! kajte troscht, o! kajte sboze!
Netk kózdy khudy hrchnik móze,
Sdnyz czini pravou potutu,
Na tvoje rany, wotbal czahnycz
So njetra bojecz, so b'dze padnycz
Do mozh temu helstemu!

Netk pak je bludnoh' luda wjele,
Kiz njerodhi wo Khrystuku;
Kiz swuju kamkmj prawdoscz sezele
Tam prjedy hebe do njebja.
Sakonste skutki nje pomhaju
Nam t sbóznoszi we Bozim raju:
Wschaf skutki dzeja sa nimi.
Duž psches nje nje m'za sbóznoscz dostacz,
Te do pokleda budza wostacz,
Te pschindu, hdyz so kudzeni.

Njech ja na tvoje krawone rany,
A swuju drohu saklužbu,
Sdnyz je mój czaf tu dokonjany,
Wschaf troschtny t teho sweta du.

„Mój Jeſus je krej p'chelak ſa mnje“,
 Šdhyž kmjer, že ſtrach ſo wala na mnje,
 Njech tute ſłowa troſchtuja
 Kaž Habela krej t Bohu woła,
 Tak wołaju tež tute ſłowa
 Tam t Wótzej ſa mnje do njebja.

Duž chzu cši, Jeſu, khwalbu ſpěwacž
 Sa tvoje hólce cšerpjenje
 A tvoje mjeno po bėhowacž
 Kež dolho budu na ſwěcže.
 Tam horſach, tam we Božim ražu,
 Tež milijony ſa pěwaju
 Čžeſež, khwalbu tomu jehnjecžu.
 Duž ſpěwam tež ja na tym ſwěcži
 Kaž we njebju te Bože džecži
 Čži horžy džak, mój Jeſu, tu. Pětr Mlónk

Pomoz ſa ſnutſkowne miſionſtvo.

Duž njena bė tu něſchto rospikane wo ſałoženju ſnutſkowneho miſionſtwa w Němſkej; bė to Wichern w lěcže 1848. A ſchto je tak rjez wótž ſnutſkowneho miſionſtwa w Saſſkej? Jedyn Šſerb! Něhduschi ſarať Imiſch-Godžiſki. — So bndny my tola w ſeńdženych 3 lětach a nětkle jeneho tajkeho Imiſcha mēli! — Šižo tehdy, jako ſo po p'chikladže Barlińkeho towařſtwa ſa ſnutſkowne miſionſtvo w kuſodnej Schłzſkej towařſtvo ſa ſnutſkowne miſionſtvo ſałoži, bė Imiſch žobuſtkowal pšes roſdželowanje ſpikow mješ ewangelſkimi Šſerbami w kuſodnej Prufkej. W lěcže 1867, 26. junija, ſbudži Imiſch t pomozu duchowneje konferenzy w Budyſchinje ſa ſaſſku Lužicu provinzialne towařſtvo ſa ſnutſkowne miſionſtvo, potajſim pšchedy wšchēm hobu ſa Šſerbotu. Dwať mėkazaj poſdžiſcho, 26. awguſta 1867 wotmē ſo w jeho woſadje, w Godžiju, přeni ſwjedžen ſnutſkowneho miſionſtwa. Něſchto dnjow do teho bė wón tež w Draždžanach ſa to rěčoa, ſo by ſo ſa zyku Saſſku jene tajke towařſtvo t pomozu ſnutſkowneho miſionſtwa ſałožilo, a bė dopil, ſo ſo t najmjeńſcha ſałož t p'chihotowa. 30. ſeptembra 1867 ſałoži ſo potom to towařſtvo, njech tež najpriedy ſo jenož mjenuje: „Wubjerť ſa ſnutſkowne miſionſtvo ewangelſko-lutherſkeje zyrſtoje w ſaſſkim kraleſtweje“. Wuſbėhnjemy hiſchje roſ, ſo bėchu p'chitomni němžy knjeſojo kaž hižo w awguſcže t wjetſcha wotſhileni, haj nospšecžiwu temu, a ſo mamy ſo jenož Imiſchdej džałowacž, ſo ſo ſałoži. Wón ſo t zſlym motmachom ſwojeje myſle a ſahor'enoſcže a ſpěčnitwoſcže a njeſabudžmy, tež ſwojeje woſobny, na to wala ſo pšchedobu. Dželacž durbjeſche to nowy towařſtvo ſa domy ſa džecži, ſa ſchule ſa dželo (Arbeitsſchulen), ſa towařſtwa mlodženow, domy domiſny (Herbergen zur Heimat), ſa domy ſa ſlužomne; ſa ſaſtaranje khudnych, khornych roſdželenje dobrych knihi a ſpikow, ſa t jatby puſchczenych, ſa ſwjedženje njedže, ſa ſpřoty a tak dale.

ſarať Imiſch bė wěſo hobu w pšchedydwſtweje tuteho wubjerťa, kotryž ſo wot 13. novembra ſomſkneho lěta „ſłowne towařſtvo“, wot lěta 1879. potom „Krajne towařſtvo ſa ſnutſkowne miſionſtvo“ mjenowſche.

Tole wſcho je jene pominanje wjazy, ſo, ſchtož ſamóžemty, na polu ſnutſkowneho miſionſtwa ſobudželamy!

Šnutſkowne miſionſtvo a Šſerbjo.

Šnutſkowne miſionſtvo Saſſkeje ma jich kóždy džet t najmjeńſcha 600 cšłowjekow ſaſtaracž. — Wono wothlada džet wote

dnja w ſwojich wuſtawach 2500 džecži, kiž ſu w ſnutſkowni a ſwotnym ſtraſche, a 500 tajkich mlodnych cšłowjekow. — Wono poſticža kóždy lěto 3000 džecžom, kotrež wožerſtwenja potře ba ju, ſchyrinjedželſki pšehbytk na kraju. — Wono jaſtara džet a džet w ſwojich 43 domach (Herbergen zur Heimat) jich 1000 a wjaz, kotřiž žaeho doma nimaju. — Wono wothlada džet wote dnja na 500 epileptiſkich, duchapšlabnych a bėdných. —

Šnutſkowne miſionſtvo ſapšchimnje do ſwocho džela zſte žiwjenje luda a ſlužy wšchēm ſtawam a worſchtam luda. — 1500 diaconiſow, diaconow a druhich podobnych dželacžerjow ſu w jeho ſlužbe. — Woni pytaju pšewinyež niz jeno ſwotſownu niſu, ně, tež ſnutſkownu niſu teje duſche. Pšes to pomha ſnutſkowne miſionſtvo t tomu, ſo to žiwjenje naſcheho luda wotſhorja.

Šnutſkowne miſionſtvo cšerpi pod něcžičini wobſtejnoscžemi wjele niſy a potreba wjele pomozy t wuſonjenju tajkeho hobrſkeho džela luboſcže. Duž, njeſy-li hiſchje nětkle pomozneho dara ſa njo woprowal; dha wopruj, a ſy-li, dha praſchej, heč bė tón dar pšchiměrjenty temu dobremu, ſchtož ty doſtawacž a mač, a p'chidaj rad lubje hiſchje něſchto.

Zyrſej a ſtat.

„Towařſtvo wučerjow Němſkeje“ je 2. februara t nowa ſwój program wo nabožinje a ſchuli woſewitko. W 3. řadže wono paji: „Nabožne roſwucžowanje jako woſebite džel roſwucžowanja je wěz nabožnych ſjednocženſtwow“, — potajſim ſchula a ſchulſta wſchnoč, kulowoy ministerium nimaja ſo wjazy wo to ſtaracž. Na tym njeſchemēni 4. řada nicžo, hdyž praji: „Stat a gmejny pšewoſtaja nabožnym ſjednocženſtwam, jeli ſo tute to namyſtija, ſchulſke runty ſa te cžak, kotrež ſo ſchuli hodža. 5. řada dowola wučerjam, ſo ſo po ſwobodnym wučinjenju t nabožnymi ſjednocženſtwami na nabožnym roſwucžowanju wobdžela.

Bremen je ſnate pšes dolhe lětne ſtutkowanje ſa ſwětnu ſchulu. Buchu nětk njedawno wučerjo praſcheni, ſchto by nabožne roſwucžowanje pšewoſal. 704 wuprajichu ſo, ſo chzedža, jenož 185 to wotpoſaſachu.

Wjeleſch je nam hacž dotal ſnate, ſu we němſko-řerbſkich woſadach ſo wučerjo dwejoch ſchulow ſarjeſki, nabožne hodžiny džeržecž, a to we ſtetliſkej woſadže w Luwočizach a Róženju. Duchowny pšewoſmje nabožne hodžiny w ſchulach.

Špowjedni.

W lěcže 1919 bė jich w Saſſkej 47370 ſpowjednych mjenje hacž lěto předy. W lěcže 1918 bė to jich 28,2 proz. wšchch duſchow, w lěcže 1919 jenož 27,1 proz. To pšchinjeku cžak, tajkež bėchu 1919, hobu. Tola, ſchto prajiſch, hdyž ſlyſchich, ſo je w lěcže 1919 ličba mužſkich ſpowjednych wo 32056 p'chiběraſa, ličba žónſkich pať wo 79426 wotebjeſa. Tu pšchiběrazu ličbu mužſkich ſpřymich, hdyž ſo dopomniſch, ſo bėchu 1919 naſchi wozazy domoj; tola. cžehodla je jich 1919 nimale 80000 žónſkich mjene t ſpowjedzi bylo, hacž lěto předy? Je drje to hobu ſžehwſk ſrudnych wobſtejnoscžow naſcheho cžaka, ale niz jenož. Njemylimy drje ſo, hdyž tym p'chihlojujemy, ſo je na tym wšchēm wina to nowotarſtvo, t kotrymž mješ druhim naſ je revoluzija „wobbožila“, to mjenujzy, ſo žónſke ſo nětk t politiku ſaběraja a ſaběracž durbja. Ale niz jenož zyrſej a woſadja pšes tole nowotarſtvo ſchodujetej, ně, tež ſwójbne žiwjenje a tak na wšchēm poſledu derjemecže a ſbože zſleho luda. Pšchetož kaž

wot pšchibsluschnoſće pšhecziwo duſchi taſ politika tež wotwjedſe
wot pšchibsluschnoſće pšhecziwo ſwójbje a domej. To wšcho paſ
že njebožo, jene a niz to najmjeſche njebožo mjeſ tymi wjele
njeſbožemi, kotrež naſ w poſlednich lětach potrijechiu.

Džaf a próſtwa ſ erta póhana.

Stary miſioner, kotryž bě ſo do raiſcheje Indije podal,
ſo by póhanow ſ Božemu póſnaczu pšchuwjedl, powjeda ſežeho
wazy podawoſ: Někdy džech pšched wječorom ſ jnym mojich
ſlužobnikow domoj. Duzy wuſlychachmoj žalofcjozy hłób, kiž
ſ hole ſem pšchihadžeſche. Džechmoj ſa tym ſamym a nama-
ſachmoj pod wulkim ſchtomom cžłowjeka, kiž tudy, taž ſo
ſdaſche, stary a ſlaby, ſwoju ſniewu woczakowaſche. Najpriedy
nochyzſche nicžo ſ namaj rěčecž „Ach“, wón ſa ſhwilku pocža,
„dženka rano, hdyž ſo njebjo wobžerwjenjeſche, ſtažech a ſo
nadžjach, mój dom bórny ſažo namafacž; nětko paſ ſym ſo
ſabudžil, cžennofcž mje nadpaduje, ja ſym ſprozny a durbju
tudy ležo wofacž. Tudy mi hady abo torhaze ſwěrjata abo moji
njeſpšecželjo mojemu žiwjenju kónz ſežinja. Moja wboha žona!
Moje wbohe džeczi!“ Namaj bēſche jeho žel, a duž jeho nucjach,
ſo by ſ namaj ſchol; ale wón džecſche: „Ty wšchal nje njeſaſeſch!“
Ja jemu wotmowich: „Mi njeje trjeba, tebe inacz, pój jeno
ſobu!“ Duž ſo tola ſ namaj do mojego domu poda. Hdyž
bēſche něſchto ſ wofšewjenju ſ ſebi wſal, pšchihotowach jemu
lěhwo w bliſkoſczi mojego loža, taſ ſo bēſche jeno pſatowa ſežena
mjeſ namaj. Nětko ſo wobaj lehnuchmoj. Eſrjedž nozy wu-
budži mje ſchudrowanje a mi ſo ſdaſche, taž by ſo zuſbniſ ſ lěhwa
ſbēhaſ, poſtrožich ſo a hladach ſa nim. Klecžo ſo wón ſ tynile
ſłowami modleſche: „O Božo, ja ſo tebi džakuju, ſo je mi na
mojim puczu tвое ſlónzo ſwēſchlo! Ja ſo czi džakuju, ſo
mje njeje žadny had ſuſnyſ, žane ſle ſwěrjo nadpadnyſo, žadny
njeſpšecžel eſtaſ njeje. Ja ſo czi džakuju, ſo je tutón dobry nje-
ſnathy pšchihchol a mje do ſwojeho bydla domjedl. O Božo, hdyž
tónle dobry zuſy, jeho pšhecžel'o abo pšchichodni pucžuja, dha dai
jim tež ſlónzo na pucz a ſwarnuj jich pšched hadami, džiwinu a
njeſpšecželeni, a hdyž ſo jedyn ſabudžij a na pucz ležo wofſtanje,
dha dai wšchal tež taſtemu dobremu mužej pšchincž a jeho do
ſwojeho doma ſobu horjowſač.“ Taſ ſo tónle póhan modleſche.

Sabanibjena ſtraſchniwoſcž.

Luther, Melanchton a druhy jeho pšhecželjo bēchu w meſeje
Geilbronje w jara wulkim ſtraſche, ſo budža wſchitzy ſajeczi.
Melanchton njeſojojnny a ſtyſſny wokolo kłodžeſche a pšchindže
taſ w kēžji, w kotrež bydlachu, do jeneho rōžka. Tam wuſhlada
wón ewangelju žonu, kiž rěpu do hornyſa krajeſche a pšchi tym
ſwoje džecžo cžēſcheſche. Mjeſ tuthym dwojim dželom ſo wona
nutnje wo jich wumōženje ſ tuteho ſtraſcha modleſche, ale ſ taſkej
mērnoſcžu a poſojnoſcžu, ſo bu Melanchton pšches to hacž ſ klyſam
hnyty a ſwojeje bojaſnoſcže dla ſo ſabanibjeny cžujefche. E pſa-
cžihymaj woczomaj wón ſ tym druhim pšchindže a džecſche: „Kaſ
jara mje tuta žona ſabanibi! Eſi dobre ſluſki na dobo wona ſe
ſwojej wěru cžini, hdy ja w tu ſhwilu am jenyti cžinicž nje-
mōžach.“

Runje taſ ſo Melanchtonej ſeindže, jačo wón ſ Lutherom a
ſ druhimi duchownymi do Torgawy pšchihchol, ſo bychu pšhecziwo
naſtawazym ſtraſcham, w kotrychž młoda ewangelſka zyrkej ſtejeſche,
najlěpſche pomozne pucže wunamafali a ewangelſkim wječham
dobru radu dawali. Dolho bēchu hižo myſlili, rěčeli a dželali
a pšcheco hiſcže ſ žanemu wěſtemu wobſamkjenju a kónzej

pšchincž njemōžachu. Melanchton bēſche wſchón mucžny wot
džela a poſny cžēſkich myſlow. We wšchem tym bu wón junu
ſ radneje iſtwy ſawolany a pšchindže taſ do druheje iſtwy, hdyž
někotre žouſke ſwoje džeczi modlitwy wo ſđerženje ewangeljona
wucžachu. Tuto džecžaze ſprawne modlitwy Melanchton ſ wu-
trobnyh hnyčom klyſcheſche a hnydom jenu te ſłowa pšchipa-
džechu: E erta młodych a cžēſchnych džeczi ſy ty mōž ſakožil. Na
jene dobo ſo jeho ſraženy duch ſebra a ſ wjeſelym woblicžom ſo
wón do ſhromadžiny wrōžil. Luther ſo na jeho dohdytej wutro-
bitoſczi džiwaſche a pračyſche ſo, ſchto je jeho taſ nahle hino-
ſcheho ſežinilo. „Njedajny ſo traſchicž“, wotmowil Melanchton,
„ja ſym runje tych bēđerjow widžal, kiž ſa naſ woju'a a ſo
pšchewincž njedadža. To ſu naſchi maſi, kotrychž woflanje
ſ Bohu ſym ja nětkole klyſchal a Bōh njebudže, Bōh njemōže jich
njewuſlychanyh wofſtajicž.“

Mōž Božeho ſłowa.

Jedyn cžorny njewōlnik bē ſebi pšches ſwoje dobre ſadzer-
ženje dowěrjenje ſwojeho knjeſa w poſnej mēr'e ſaſlužil. Někdy
trjebaſche jeho wobſedžer nowych wotrocžlow a wſa ſebi jeho
ſobu na hermant, hdyž ſo ſ tajſnim wobohimi wiku'e. Tu pšchi-
taſa jemu jeho knjeſ, ſo durbji najſhmanſchich ſwub'eracz. Wón
bē jich wěſtu liežbu nawubjeraſ a dohlada ſo hiſcže na ſlabeho
ſtareho muža. „Knježe“, džecſche wón „tehole hiſcže durbicže
kupicž!“ „Cžeho dla?“ pračyſche ſo knjeſ. „O knježe, teho
hiſcže durbicže mēč!“ džecſche wotrocžl. Jeho knjeſ ſwoli do
teho, hacž runjež widžeſche, ſo wjele wužitka ſ nim njeſmēje.
Wōry paſ ſthori stary muž pola ſwojeho noweho knjeſa a tón
dobry cžorny hladaſche jeho ſwērje, dawafche jemu dowolenu
zprobu a wopolaſa jemu wſchu džecžazu kēžblimoſcž, ſchtož tež
knjeſej zuſe njewofſta. „Schto ty ſ tym starym mužom maſch“,
pračyſche ſo knjeſ, „ty ſy wšchal taſ jara wutrobnyje ſtarofcžitwy
wo njeho; je ſuano wón twōj nan?“ „Nē knježe, mój nan wón
njeje!“ „Abu jedyn ſ twojich ſwójbnyh?“ „Tež niz!“ „Dha
ſuano twōj pšhecžel?“ „Knježe, tež pšhecžel niz!“ „Prai, ſchto
dha?“ „Wón je mój njeſpšecžel, knježe! Tónle muž je mje wo
mojim ſažnym džecžatſtwe wot moich ſtarſchich prjecž wotwjedl
jačo njewōlnika pšchedaſ. A w ſwjatym piſmje ſteji: Je-li
je twōj njeſpšecžel hłōdny, naſycž jeho; cže-li ſo jemu picž,
napoj jeho! A to ja ſ lubočžu cžinu. To ſebi mój Wumōžnik
wote mnje žada.“

E bliſta a ſ dalofa.

Pačerſkim džecžom rjany dar na pucz abo tež ſwagry dat
młodymaj mandželſkimaj do domu je naſcha nowa kniha „Do-
nijažy předar!“ Duž daruſny tutu tež bóle hacž dotal, Eſerbjo
Eſerbani. Sa němſte knihi ſ tajſim iſkladnoſcžam ſo wjele wu-
dawa; cžehodla niz tež něſchto ſa ſerbſke! Duchowni maja
hiſcže knihu ſa kōždeho kiž pšchindže. — „Bibliſki pučnik“,
ſ wulkej prózu ſeſtajany a ſ wulкими wudawſkami wudaty do ſerb-
ſkeho luda, cže nětk tež cžimjeſ byčž ſwojeho mjena. Duž jón
ſobu wſaj a dai!

Diſtowanje: W. we W. ſa Lactare. — P. M. w. R. ſa Judica.

Samowity redaktor: ſaraſ Wyracž w Moſacžizach.
Cžicžcž a naſlad: Esmolerjež knihiczi cžejernja, ſap. druſtwa
ſ wobnij ruſ. w Budyſchinje.